

Cotesse de Segus

Những đứa bé ngoan

Dịch giả: Lê Thy

Chương 1

MỘT TRÒ ĐÙA QUÁI ÁC

NHỮNG ĐỨA BÉ NGOAN

Lê Thy kể theo ý truyện

Les Bons Enfants

của nữ văn hào Pháp

Comtesse de Ségur

Trong khu vườn nhà bà Đặng, một đám con nít đang chơi đùa vui vẻ dưới bầu trời đẹp dù thời tiết rất nóng bức.

Tùng, Bá, Thiên và Thông đến ngồi nghỉ mệt trên một chiếc ghế đá.

Tùng lấy khăn tay ra lau mồ hôi trán. Nó đã quét dọn một phần khu vườn và tưới cây xong. Nó vừa ngồi nghỉ vừa nói chuyện với ba đứa kia:

- Hôm nay trời nóng chịu không nổi! Giống như là đang ở mùa hè vậy!

Bá bảo anh:

- Còn gì nữa! Chúng ta đang bước vào mùa hè đó mà!

Thiên chen vào:

- Sai rồi, chúng ta chỉ mới bắt đầu mùa xuân thôi.

Bá cãi:

- Vậy sao? Ngày mai đã là ngày 1 tháng 4 rồi đấy anh bạn ạ!

Vừa nghe nói đến ngày 1 tháng 4, Thông hớn hờ nói:

- Ồ, ngày mai là 1 tháng 4, ngày “Cá Tháng Tư”! Tụi bây không nói thì tao cũng không nhớ. Đây là ngày tha hồ gạt người khác mà không ai giận gì hết. Tụi mình thử nghĩ cách gạt bầy một người nào đó cho vui.

Tùng cau mày:

- Tao là người đầu tiên không hưởng ứng trò chơi này! Tao không thích lừa gạt ai hết.

Thông cười nhạo bạn:

- Mày ngu quá! Đây chỉ là chơi cho vui, để được cười hả hê thôi!

Thiên tán thành với Thông:

- Tao cũng nghĩ như vậy! Tao đã “chơi” nhiều người trong những ngày Cá Tháng Tư trước đây ! Thiệt vui và chẳng hại gì cả!

- Mày đã chơi trò gì để gạt người ta trong những ngày ấy? – Bá hỏi.

Thiên sôi nổi kể:

- Có một lần, tao đã mạo danh bà dì tao viết một lá thư gọi ông già Phong – bạn của bà. Trong thư nói rằng bà mời ông ấy đến nhà cùng ăn tối với một vị Cố Đạo khả kính mà ông ta từng ước ao được gặp mặt. Thật ra thì ngày ấy, ngày 1 tháng 4, dì ấy sẽ đến ăn tối tại nhà tao. Ông già khờ khạo diện thật keng; gọi taxi đến nhà dì tao (vì hôm ấy trời mưa lớn) .

Khi đến nơi thì người gác cổng chung cư cho biết rằng bà dì tao vừa mới đi ra ngoài, không có ở nhà. Ông già xin phép lên lầu chờ bà ấy, nhưng người gác cổng không bằng lòng và nhất quyết rằng bà ấy sẽ về rất trễ. Ông Phong giận dữ, người gác cổng cũng nổi giận, hai bên cãi vã thật lâu. Cuối cùng người gác cổng cũng nhượng bộ cho ông già lên lầu nhưng ông ta chẳng thấy ai cả.

Lúc ấy, trời mưa như thác đổ mà chiếc xe đưa ông đến đó cũng đã bỏ đi. Ông không có xe để trở về nhà. Thế là ông ta phải lếch thếch đi bộ dưới mưa. Về đến nhà trong cơn giận cực độ, người ông ươi ướt sũng, đóí run mà người giúp việc đã đi vắng và cũng chẳng nấu cơm tối (vì nghĩ rằng ông đã được mời đi ăn ở ngoài).

Qua ngày hôm sau, ông gửi cho bà dì tao một lá thư với lời lẽ hằn học, giận dữ làm cho bà dì tao chẳng hiểu đầu đuôi ra sao cả. Bà mời ông ấy đến nhà, ông chìa lá thư mời của bà. Bà đoán ra ngay đây là một trò đùa dai và họ đã cố gắng tìm tác giả lá thư nhưng chỉ hoài công thôi vì tao đã nhờ một thằng bạn trong lớp chép lại lá thư để họ không nhận ra chữ viết của tao. Bà dì tao kể lại cho tụi tao nghe câu chuyện. Tao cảm thấy kiêu hãnh ngăm vì đã thành công trong trò chơi đó. Vì vậy năm nay tao muốn chơi lần nữa.

Bá trách bạn:

- Mày gọi đó là một trò đùa vô hại à? Mày có thấy quá ác khi khiến ông Phong chịu đóí, chịu rét và trải qua một buổi tối buồn thảm như vậy không?

Tùng tiếp lời Bá:

- Đó là chưa kể đến việc ông ấy nghèo mà phải tốn tiền đi xe taxi.

Thiên cười giả lả:

- Hì...hì. .. Nói như hai đứa bây thì còn gì là vui thú trong đời khi phải

xét nét từng li từng tí khi hành động.

Bá nghiêm mặt:

- Tao thì thấy không có gì là vui thú khi làm cho kẻ khác đau khổ.

Thiên cố cãi:

- Sao mấy ngu quá trời! Đây đâu phải là một sự đau khổ to lớn gì !

- Tuy không phải là một nỗi đau khổ to tát như mày nói nhưng nó cũng gây sự khó chịu cho người bị gạt . – Tùng trả lời Thiên.

Thằng Thông gất lên:

- Thế nào, mày không muốn giúp tao phá bà vú của 2 đứa em họ Bình và Huy của mày hả? Mày có biết bà ấy khó chịu lắm không?

Lúc nào tụi nó đang chơi với tụi tao nữa chừng bà cũng bắt buộc tụi nó về nhà.

Tùng giải thích:

- Đó đâu phải bà vú muốn hành hạ tụi nó; tụi nó phải về nhà để học bài.

- Được rồi ! Mày chỉ cần ngăn gọn cho tụi tao biết mày tham gia hay không tham gia vào trò chơi ngày Cá Tháng Tư thôi!

Tùng trả lời một cách cương quyết:

- Không, tao không muốn tham dự trò chơi đó của tụi bây.

- Tao cũng không ! – Bá tiếp lời Tùng.

Thông cười khẩy:

- Hai đứa bây là hai thằng cứng đầu. Tao với thằng Thiên chơi một mình vậy và tụi bây sẽ hối tiếc đã từ chối không tham gia trò chơi.

- Hai đứa tao cũng sẽ có trò chơi riêng chắc chắn thú vị hơn trò chơi của tụi bây : tụi tao sẽ phá cho bằng được trò chơi quái ác của hai đứa bây.- Tùng trả lời.

Thiên thách thức:

- Để chờ xem ! Một khi tao đã vào cuộc chơi thì rất khó có ai ngăn cản được điều tao muốn làm.

- Nếu mày đã muốn lãnh hậu quả xấu thì thầy kệ mày .- Tùng vừa nói vừa đứng dậy cùng với Bá . Hai đứa trở lại công việc làm vườn của chúng nó.

Thiên và Thông với tay lấy áo khoác của chúng và bỏ đi để thực hiện kế hoạch phá bà vú như chúng nó đã nói lúc nãy.

Cotesse de Segus

Những đứa bé ngoan

Dịch giả: Lê Thy

Chương 2

NGÀY “CÁ THÁNG TƯ”

Bình và Huy là hai đứa em họ của anh em Tùng – Bá. Bình lên tám và Huy, em nó sáu tuổi .

Sáng hôm ấy, hai anh em đã thức dậy nhưng Huy vẫn còn uồn éo người bên cạnh bồn rửa mặt . Vú Năm là bà vú nuôi Bình Huy từ nhỏ và bây giờ vẫn ở lại để giúp cho mẹ hai đứa bé trong việc săn sóc chúng nó . Vú hỏi thúc:

- Nào, hai đứa nhanh lên nào ! Chúng ta đã trễ giờ rồi.

Huy ngáp dài:

- Con hãy còn buồn ngủ lắm Vú ơi. Thiệt là chán khi phải tắm rửa lúc này.

Bình cười to:

- Em thì lúc nào cũng nói câu đó!

Huy gân cổ cãi lại anh:

- Em lúc nào cũng nói như vậy vì ngày nào cũng như ngày nào, cũng thức dậy, tắm rửa, thay áo quần . Anh nghĩ như vậy thú vị lắm sao ?

Bình trả lời em:

- Chỉ có em mới có ý nghĩ đó. Anh thì anh không cần nhằn như em dù phải làm đi làm lại những việc ấy mỗi ngày.

Huy nheo mắt nhìn Bình:

- Tại anh lớn rồi, anh có thể chịu được ... chẳng có gì lạ cả!

- Không, không phải vì anh đã lớn mà vì anh là người biết phải trái, còn em thì không!

- Anh biết phân phải trái vì ba nói rằng anh đang ở tuổi chín chắn biết lý lẽ . Nếu không nhờ vậy thì anh cũng như em thôi .

Bình cười và vú Năm cũng cười rộ lên . Huy giận dữ, cặp mắt đen nhánh của nó bắt đầu long lên, đôi má ửng đỏ . Nó nhìn vú Năm và Bình bằng ánh mắt của một con sư tử đang nổi giận. Vú Năm vội ngưng cười và ngăn cơn giận sắp bùng nổ của nó :

- Xem kìa, chúng ta đã làm mất thời giờ nhiều quá . Cô giáo sắp đến dạy học mà chưa đưa nào sẵn sàng cả. Nhanh lên Bình, nhanh lên Huy, thay áo quần nhanh lên!

Vừa lúc ấy có tiếng gõ cửa. Vú Năm hỏi vọng ra:

- Chuyện gì vậy? Cứ vào đi!

Một người giúp việc ló đầu vào nói:

- Tới giờ ăn sáng của hai bé ... với lại có một lá thư cho Vú nè!

- Thư đâu, đưa cho tôi . Trong khi hai đứa nhỏ ăn sáng, tôi sẽ đọc thư .

Vú Năm giúp cho hai đứa mặc áo quần xong, Vú rót sữa chocolat vào hai chiếc tách, đặt trên bàn và đặt một chiếc ghế trước mỗi chiếc tách . Hai đứa bé đọc lời cầu nguyện xong, ngồi vào bàn.

Sau khi dọn dẹp phòng, Vú Năm mở lá thư ra đọc. Vừa đọc được vài hàng, Vú thẳng thốt la lên và gieo mình xuống chiếc ghế . Hai đứa bé hồi hả chạy đến cạnh Vú và lo lắng hỏi chuyện gì đã xảy ra cho Vú.

Vú Năm nức nở khóc, không trả lời được. Huy sà vào người Vú Năm bật khóc và ôm siết Vú trong đôi tay nhỏ bé của nó. Bình chạy tìm mẹ . Vừa thấy mặt nó tái xanh, hơi thở hỗn hển, bà Trần – mẹ nó lo lắng hỏi:

- Bình, có chuyện gì vậy con ?

Bình trả lời mẹ giọng đứt quãng:

- Mẹ... mẹ... mau đến coi Vú Năm. Hồi nãy có người mang một lá thư đến cho Vú, sau khi đọc Vú té phịch trên ghế, khóc nức nở và không nói lời nào với tụi con.

Bà Trần hốt hoảng:

- Chắc là lá thư báo một tin không lành đến cho Vú .

- Có thể nào là một trong các con của Vú chết không hở mẹ?

- Cũng có thể là chồng của Vú ... Thôi chúng ta mau đến gặp Vú và tìm cách an ủi Vú đi con.

Bình sốt sắng nói với mẹ:

- Con sẽ đi lấy chai dầu hoa cam cho Vú uống vài giọt được không mẹ?

- Dầu hoa cam đâu có thể xoa dịu nỗi buồn hở con? Lúc này điều có thể an ủi Vú hữu hiệu nhất là sự quan tâm của gia đình chúng ta.

Bình gật đầu:

- Con cũng nghĩ như mẹ. Tuy nhiên lúc nãy em Huy đã ôm Vú , hôn

Vú mà Vú vẫn buồn vô cùng .

Mẹ nó giải thích:

- Trong thời gian đầu khi sự bất hạnh vừa xảy đến thì không có gì giúp Vú nguôi ngoai nỗi buồn, nỗi khổ ... nhưng về sau này, sự quan tâm của mình sẽ là một phương thuốc giúp Vú dứt được nỗi khổ.

Khi hai mẹ con đến nơi thì Vú Năm vẫn còn đang nức nở, ôm Huy trong lòng cũng đang nức nở như Vú.

Bà Trần hỏi Vú Năm:

- Vú vừa nhận được một hung tin của gia đình gửi đến phải không Vú? Chồng Vú hay một trong những đứa con của Vú vậy?

Vú Năm nói trong sự ghen ngào:

- Không ... thưa bà... Đó ..đó là ..tin của cha tôi ..

- Ông cụ bị bệnh sao ?

- Thưa bà ..không... là mẹ tôi ..

Bình xúc động hỏi:

- Mẹ của Vú bị bệnh hả Vú?

- Không phải vậy bé Bình ơi ! Mẹ Vú đã qua đời rồi! Qua đời sau hai tiếng đồng hồ hôn mê.

Hai đứa bé thẳng thốt kêu lên và bật khóc. Mẹ chúng nó vội tìm cách an ủi bà vú và hai đứa con.

- Vú ơi, Vú nên cảm ơn Thượng Đế đã cho Vú một an ủi là được sống với bà cụ lần cuối suốt nửa tháng trước khi được tin dữ này .

Bây giờ Bà đã được đến gần Chúa, đang cảm tạ Chúa đã cất Bà đi ra khỏi những đau khổ ở cõi trần này.

Bà Vú vẫn chưa nguôi nỗi buồn :

- Đúng thế, nhưng dầu sao tôi vẫn cảm thấy đau đớn vì từ đây vĩnh viễn không được nhìn thấy mẹ tôi nữa.

- Vú không nhìn thấy mẹ Vú trong cõi đời hiện tại nhưng chắc chắn sẽ gặp lại trong cõi khác sau này và sẽ vĩnh viễn không rời xa nhau .

Huy vừa khóc vừa nói:

- Phải chi lá thư này báo tin ông cha chồng của Vú chết thì Vú đâu bị khổ và khóc nhiều như vậy.

Vú Năm đang buồn mà cũng phải mỉm cười vì ý tưởng ngây thơ của Huy. Vú nhẹ hôn lên mặt nó. Nó nói:

- Vú đừng buồn nữa. Con sẽ cho Vú hết mấy đồng tiền của con. ..

- .....

- Hay là con lấy tiền đi mua thứ bánh mà Vú thích ăn nhất ... Con sẽ cho Vú ... cho Vú ...- nó nhìn quanh lo lắng – con chẳng có gì hết ngoài mấy món đồ chơi kia .

Bà Trần xen vào :

- Con cho Vú trái tim của con, Huy nhé! Trái tim của con là món vật dễ thương nhất mà con có thể tặng Vú lúc này.

- Trái tim của con? – vừa hỏi Huy vừa cởi nút áo- Nhưng mà làm cách nào hở mẹ? Con cần có con dao mới làm được..

- Con ngoan của mẹ – Mẹ nó ôm nó trong tay bà, mỉm cười với nó – Mẹ không có ý muốn nói con tặng Vú trái tim đang đập trong lồng ngực của con mà là sự dịu dàng trong tim con .

Trong lúc ấy, Bình đang suy nghĩ phương cách xoa dịu nỗi buồn sâu đậm của bà Vú. Sau cùng nó đã tìm ra được một cách. Nó nói:

- Vú à, con có một số tiền vừa đủ để xin 5 lễ cho mẹ của Vú . Chúng ta sẽ đến nhà thờ cầu nguyện cho bà được bình an bên cạnh Thiên Chúa.”

Bà Vú cảm động vuốt đầu nó:

- Cám ơn con, Bình ạ! Nếu bà chủ cho phép thì Vú xin nhận món quà

đó của con vì Vú sẽ phải tiêu hết tiền dành dụm của Vú để lo tang lễ cho mẹ Vú, và...

Mẹ Bình ngắt lời Vú Năm:

- Vú đừng lo nghĩ gì về chi phí cho tang lễ, tôi sẽ lo hết cho Vú. Vú hãy giữ tiền lại cho mấy đứa con của Vú.

- Đội ơn bà chủ. Lòng tốt của bà chủ quả là một nguồn an ủi lớn cho tôi .

Bà Trần nán lại một lúc với Vú Năm. Khi thấy Vú tuy vẫn còn khóc nhưng đã dịu xuống nhiều thì bà trở về phòng bà. Bình đi theo mẹ. Còn Huy thì không muốn bỏ bà Vú lại một mình. Nó tìm đủ mọi cách để an ủi bà. Nó lập đi lập lại :

- Nếu con là ông Trời, con sẽ làm phép cho mẹ Vú sống hoài cho đến khi mọi người trong nhà này cùng chết một lượt, như vậy có phải là tốt hơn phải không Vú?

Vú Năm mỉm cười qua màn nước mắt. Lúc ấy bà Trần trở lại tìm Huy để bà Vú đi ra ngoài lo việc tang chay . Huy vào phòng mẹ nhìn bà đang sắp xếp lại các vật dụng đang nằm la liệt trên giường mà bà đã lôi ra từ các ngăn tủ . Bỗng bà kêu lên ngạc nhiên:

- Thật là kỳ quái, sao mẹ không tìm thấy nó kia ! Mẹ nhớ kỹ là vừa để nó trên chiếc ghế dài này cùng với mấy món vật khác của mẹ đây mà!

Huy hỏi lại mẹ:

- Mẹ tìm cái gì hở mẹ?

- Một cái áo dài và khăn choàng màu đen!

- Thừa mẹ, chính con đã lấy các món ấy đi !

Bà Trần ngạc nhiên:

- Con à ? Con để chúng ở đâu ? Con lấy đi để làm gì vậy?

- Thừa mẹ, con đã mang mấy thứ đó vào phòng Vú Năm . Tại con thấy mẹ không bao giờ mặc nó, con nghĩ rằng mẹ không cần nữa mà các thứ ấy sẽ làm bà Vú đáng thương của con rất hài lòng.

- Mẹ tìm những món ấy cũng là để tặng cho bà Vú đấy Huy ạ! Việc con muốn dùng món quà đó để an ủi bà Vú rất đáng khen, nhưng con không được quyền lấy những gì thuộc về mẹ mà không xin phép, con hiểu không ?

- Dạ hiểu! Con sẽ đi lấy lại cho mẹ ngay tức thì . Con chỉ biết con rất vui khi đem tặng chúng nó cho bà Vú vì con nhận thấy Vú được an ủi rất nhiều khi được món quà gì .

- Thôi, con cứ để chúng nó nơi bà Vú vì con đã đem đến cho Vú rồi . Mẹ và con đều có lòng nghĩ đến bà Vú như nhau .

Nghe những lời của mẹ, khuôn mặt của Huy ngời sáng lên . Lúc ấy Bình bước vào hỏi :

- Mẹ ơi, hôm nay chúng ta có đến nhà bà ngoại ăn cơm tối không?

- Có chứ! Các con sẽ ăn chung với các anh chị họ của các con .

Huy lắc đầu:

- Chắc là con sẽ không đi mẹ à!

Bình ngạc nhiên:

- Tại sao vậy Huy?

- Bởi vì ngày hôm nay không phải là ngày có thể vui đùa được. Em sẽ ở nhà với Vú Năm .

- Vú Năm cũng sẽ cùng đi với chúng ta đến nhà ngoại như mọi khi mà ! – Bình nói .

Nhưng Huy vẫn lắc đầu:

- Những lần khác thì đúng như vậy, nhưng hôm nay thì không . Làm sao Vú có thể cười nói trong khi Vú buồn khổ như thế này.

Bình cố gắng thuyết phục em nó:

- Em nghĩ sai rồi Huy ạ! Anh nghĩ ngược lại, Vú sẽ không có thời giờ để nghĩ đến mẹ của Vú vì phải lo chăm sóc hai chúng ta .

- Anh chắc không? Vậy thì em sẽ đi, nhưng trước tiên em phải đi hỏi Vú thích đi với chúng ta đến nhà ngoại hay thích ở nhà với em.

Nãy giờ bà Trần im lặng để nghe hai đứa con nói, bấy giờ bà mới xen vào:

- Huy à, mẹ chắc chắn rằng Vú sẽ vui lòng cùng chúng ta đi để các con được vui vẻ vì không thất hẹn với các anh chị em họ của hai con. Mẹ rất hài lòng khi thấy con biết hy sinh mình, điều đó chứng tỏ con có một tấm lòng rất tốt.

o O o

Một lát sau, Vú Năm về đến nhà . Huy thay mặt mẹ trao cho Vú chiếc áo dài và khăn choàng . Nó hỏi Vú có muốn nó ở nhà ăn cơm tối với Vú không. Nó nói:

- Vú biết không, Vú đang có chuyện buồn thì Vú sẽ thấy khổ hơn khi thấy người khác cười đùa. Con rất muốn ngồi yên bên Vú không đùa giỡn, nhưng con sợ là con không làm được vì con sẽ không kèm được rồi con bật cười với các anh chị họ của con.

Bà Vú cảm động ôm lấy Huy nói:

- Bé Huy đáng yêu của Vú, con cứ chơi, cứ cười giỡn với họ. Vú sẽ được nguôi ngoai hơn khi nhìn con vui chơi .

Huy mừng rỡ cảm ơn Vú Năm rồi rít và chạy đi báo cho mẹ và anh nó biết tin này.

- Mẹ ơi – Huy vừa thờ đốc vừa gọi mẹ khi vào đến phòng của bà Trần – con sẽ cùng với anh Bình đến nhà bà ngoại ăn tối . Vú Năm

cũng muốn đến đó. Vú bảo Vú muốn thấy con chơi đùa vui vẻ.

- Mẹ đã đoán biết trước mà. Vậy là thời khóa biểu hôm nay của các con sẽ được sắp xếp như sau: sau giờ học Anh văn sáng nay, các con sẽ đi dạo vào lúc 2 giờ, 4 giờ trở về nhà làm bài vở; 6 giờ thì đi lại nhà bà ngoại và tối đến chúng ta sẽ đi thăm dì Lý.

Có tiếng chuông ngoài cửa, Bình nhìn ra và nói:

- Cô An đã đến dạy Anh văn cho tụi con rồi mẹ!

Huy hốt hoảng la lên:

- Chúa ơi ! Con đã quên học bài thơ ngụ ngôn và ngữ vựng Anh văn rồi .

Bình mắng em:

- Em lúc nào cũng vậy. Luôn luôn chờ nước đến chân mới nhảy. Nếu hôm qua em học bài cùng lúc với anh thì em đã thuộc bài như anh rồi .

Huy phụng phịu:

- Làm sao em biết trước được rằng Vú Năm sẽ có chuyện buồn? Anh nghĩ em có thể đoán trước được hay sao?

- Em không cần phải đoán chuyện đó; nhưng em phải phòng ngừa trước chuyện khác.

- Thí dụ như chuyện gì?

- Anh không biết ! Chỉ biết là nên học bài của mình tối ngày hôm trước. Bây giờ thì thế nào em cũng sẽ bị phạt.

Huy bật khóc:

- Sáng nay em không có thời giờ để học, đâu phải lỗi ở em .

Bà Trần không nói lời nào. Bà giả vờ như không nghe thấy gì, vẫn tiếp tục chải tóc.

Cô giáo An bước vào. Đó là một cô gái khá lớn tuổi, có vẻ rất nghiêm

khắc. Cô cất tiếng chào bà Trần và hai đứa bé rồi ngồi vào chỗ của cô ở bàn dạy học. Bình nộp quyển vở học của nó và bắt đầu trả bài.

Cô An cất tiếng khen Bình:

- Bình giỏi lắm – Rồi quay sang Huy cô hỏi – Còn Huy, tới lượt em đọc bài !

Bình mếu máo:

- Thưa cô, em không thuộc bài . Em không có thời giờ để học.

Cô An tròn mắt nhìn Huy nói:

-Thế nào ? Em không học bài vì em không có thời giờ ? Em khiến cô tức quá ! Cô phải phạt nặng em mới được . Cô sẽ yêu cầu mẹ em bắt em ăn tối một mình trong phòng.

Huy nức nở chạy đến cạnh mẹ:

- Mẹ...mẹ..cô giáo không cho con đến nhà bà ngoại tối nay và bắt con ở nhà ăn một mình. Đâu phải lỗi của con ... đâu phải lỗi của con !

Bà Trần vừa hôn Huy vừa nói với cô An:

- Lần này cô đã trừng phạt bé Huy không đúng cô An ạ! Nó quên học bài vì cả buổi sáng hôm nay nó chỉ bận tâm lo lắng tìm cách an ủi bà Vú trước hung tin bất ngờ xảy đến .

- Thưa Bà, tôi nghĩ rằng em Huy cũng có thể làm giống như em Bình , học thuộc bài và làm bài đầy đủ. Ý của tôi vẫn là phải phạt em Huy .

- Dĩ nhiên là học trò phải chịu phạt khi chúng không làm đầy đủ bổn phận, tôi hoàn toàn đồng ý với cô; nhưng lần này thì xin cô suy nghĩ lại .

- Vâng, tùy ý bà ! Nhưng tôi vẫn nghĩ rằng sự trừng phạt lúc nào cũng tốt cho trẻ con phạm lỗi.

- Tôi thì nghĩ rằng kết quả sẽ tốt nếu sự trừng phạt được áp dụng khi

đứa bé đáng bị trừng phạt. Nếu không thì kết quả sẽ ngược lại, có hại nhiều hơn lợi .

Bình buột miệng nói:

- Mẹ nói đúng . Một sự trừng phạt bất công hay quá nặng sẽ khiến trẻ con càng thêm giận dữ và làm điều bậy để trả thù .

Cô giáo An cao giọng nói với Bình:

- Hả ? Vậy thì theo “cậu”, phải làm gì với em “cậu” bây giờ ?

- Thưa cô giáo, em sẽ không trừng phạt em Huy gì hết vì em ấy không có làm điều gì sai.

Cô An nói với một giọng nhạo báng:

- Tốt lắm cậu Bình ạ! Cậu xử sự như một đứa bé không có đầu óc vậy.

Bình định trả lời lại cô An, nhưng mẹ nó đã ra dấu bảo nó yên lặng rồi yêu cầu cô An bắt đầu buổi dạy học. Hai anh em ngoan ngoãn ngồi học rất chăm chỉ. Lợi dụng những lúc được nghỉ ngơi, Huy chạy vào phòng bà Vú để xem Vú còn khóc hay không. Nó hoàn toàn yên tâm khi thấy Vú đã dịu xuống và đang làm việc nhà.

Buổi học chấm dứt. Cơm trưa đã dọn lên, hai đứa bé lặng lẽ ngồi vào bàn ăn. Xong bữa ăn, chúng nó đang định đứng lên thì cửa mở, Tùng và Bá bước vào . Hai đứa nó lướt nhìn hai đứa em họ, nhận thấy nét buồn trên gương mặt chúng nó và mắt của Huy đỏ mọng vì khóc, cất tiếng hỏi dồn:

- Chuyện gì vậy Huy? Tại sao em khóc? Tại sao hai đứa đều có vẻ buồn rầu như vậy ?

Bình trả lời:

- Tại vì Vú Năm vừa bị mất mẹ !

- Hả? Mất mẹ? Tại sao Vú biết ? Ai đã báo tin này cho Vú ?

- Cha của Vú viết thư báo cho Vú biết sáng nay !
- Anh dám đánh cược rằng đây không phải là sự thật vì đó chỉ là một trò đùa ác độc của hai thằng Thiên và Thông .

Bà Trần ngạc nhiên:

- Cháu Tùng, điều cháu vừa nói không tốt chút nào . Không thể nào Thiên và Thông có thể bịa ra một chuyện ác như vậy .
- Thưa Dì, thật sự là như thế ! Hai đứa nó muốn gạt bà Vú cho “vui”, chúng nó gọi đây là Con Cá Tháng Tư và rủ cháu và Bá cùng tham gia nhưng hai đứa chúng con nhất quyết từ chối.
- Nhưng mà dì thật không hiểu vì sao chúng nó lại muốn phá Vú Năm trong khi Vú chẳng đụng chạm gì đến chúng nó cả ?
- Chúng nó bảo rằng chúng nó phải trả thù Vú về chuyện Vú cứ nhất định kéo Bình và Huy về trong bốn đứa nó đang chơi đùa vui vẻ.

Bà Trần kêu lên:

- Thật là khó tưởng tượng được ! Mau đi tìm bà Vú , mẹ sẽ xem lại dấu bưu điện đóng trên bì thư coi lá thư từ đâu gửi đến, có đúng là từ Nha Trang thành phố cha của Vú đang cư ngụ hay không!
- Huy chạy nhanh nhất đến phòng Vú Năm . Nó vừa thở dốc vừa nói:
- Vú ơi, Vú đưa lá thư cho con nhanh lên . Anh Tùng và Bá vừa bảo rằng tin báo trong thư là không có thật. Hai anh Thiên và Thông bày trò phá Vú thôi .

- Cái gì ? Tin đó không thật à ?

- Dạ, mẹ của Vú đâu có chết . Đây là trò chơi vô duyên hiểm ác của Thiên và Thông mà thôi .

- Hả, con nói gì ? Cái gì mà trò chơi ? Cái gì mà hiểm ác hả Huy?

- Rồi Vú sẽ biết ngay bây giờ . Mẹ của Vú không có chết . Con nói với Vú là do Thiên và Thông bày đặt chuyện thôi .

Bà Vú mặt mày xanh dờn, tay run rẩy lôi từ trong túi áo ra lá thư khùng khiếp kia đưa cho Huy. Lúc ấy bà Trần cũng vừa vào tới, Huy trao thư cho mẹ. Bà mẹ lướt mắt nhìn dấu bưu điện trên bì thư: con tem được đóng dấu nơi gửi từ Đà Lạt tức là thành phố bà vú đang cư ngụ với gia đình bà Trần. Bà mở nhanh lá thư ra đọc. Đầu thư ghi “Đà Lạt ngày 1 tháng 4 năm ...”.

Bà thẳng thốt kêu lên:

- Đúng là một lá thư giả mạo. Cha của Vú ở Nha Trang chứ đâu ở Đà Lạt với chúng ta. Thêm vào đó thư viết ngày hôm nay, ngày 1 tháng 4 thì làm cách nào thư đến tay bà Vú nhanh như vậy. Vú ơi, mẹ của Vú không qua đời mà cũng không bệnh hoạn chi cả.

Vú Năm không dám tin vào đôi tai của mình. Vú muốn đọc lại lá thư mà hai tay Vú run lập cập đến nỗi Vú không đọc được chữ nào cả. Anh em Bình – Huy nháy nhót cười vui, chúng ôm hôn bà Vú, hôn mẹ, hôn hai người anh họ đã mang tin vui đến cho chúng. Sau cơn xúc động vì vui mừng, Vú Năm đã bắt đầu bình tĩnh trở lại. Bỗng gương mặt bà Trần lộ vẻ cương quyết:

- Phải trừng trị hai đứa Thiên – Thông này mới được. Phải khiến chúng từ đây về sau bỏ cái tính xấu thích gạt người này.

Huy vỗ tay, vui mừng hỏi mẹ:

- Mẹ sẽ phạt tụi nó cách nào hở mẹ?

Bà mẹ mỉm cười:

- Con sẽ biết rõ tối nay. Tất cả các con đều được chứng kiến lúc chúng nó bị phạt.

- Thừa Di, chừng nào thì Di sẽ trị chúng nó? – Tùng hỏi.

- Tại buổi họp mặt toàn thể gia đình chúng ta ở nhà dì Lý của các cháu đấy cháu Tùng ạ!

Bá vẫn còn tò mò lặp lại câu hỏi của Huy lúc ban nãy:

- Dì định trừng trị chúng nó cách nào ?

Bà Trần xua tay:

- Cháu đừng vội . Tối này cháu sẽ biết! Trong khi chờ đợi, hai cháu hãy thuật lại cho Dì nghe chi tiết tại sao các cháu biết được âm mưu của hai đứa nó!

Tùng và Bá luân phiên nhau kể hết từng lời nói trong cuộc nói chuyện xảy ra ngày hôm qua, luôn cả chuyện ông già Phong bị gạt .

Chúng ta hãy cùng mấy anh em Tùng-Bá-Bình-Huy ráng chờ đến tối nay để xem hai đứa Thiên-Thông bị phạt ra sao !

Cotesse de Segus

Những đứa bé ngoan

Dịch giả: Lê Thy

Chương 3

“CON CÁ THẮNG TU” CỦA BÀ TRẦN

Dì Lý là người em gái út của bà Trần . Như những năm trước vào tối ngày 1 tháng 4, tối nay bà lại tổ chức một buổi họp mặt cho bọn trẻ trong gia đình . Dĩ nhiên anh em Bình – Huy, Tùng – Bá và Thiên-Thông cũng được tham dự.

Thanh Hà và Thanh Vân – hai đứa con gái của dì Lý cùng hai cô bạn

thân Thúy và Cúc đang chuẩn bị những trò chơi cho mấy ông anh họ và bạn bè của họ.

Nhìn thấy trên bàn đã không còn chỗ vì tranh ảnh do Thúy bày biện, Thanh Hà nói:

- Bao nhiêu đó đã quá đủ rồi Thúy ạ!
- Mọi người ai cũng thích tranh ảnh mà ! Càng nhiều càng tốt . Hà đừng sợ là quá nhiều.

Cúc xen vào:

- Sao lại không? Cái gì vừa đủ thì thấy thú chứ quá nhiều thì trở thành nhàm chán.
- Mà nói hoàn toàn đúng nhưng ở đây tao thấy chẳng có gì là quá nhiều cả.
- Cả cái bàn toàn là tranh và ảnh của mày, còn chỗ đâu để bày thứ khác ?
- Vậy mày muốn thêm cái gì vào nữa ?
- Vài quyển sách, vài hộp tô màu, vài bộ cờ domino v.v..

Thúy dài giọng chế giễu:

- Thêm vài cái bàn chải đánh răng, vài cục xà-bông tắm, vài chai thuốc gội đầu...và cả một cái giường nữa ....

Thanh Hà xen vào giảng hoà hai đứa bạn:

- Nay hai nàng, thay vì ở đó cãi nhau thì làm ơn giúp chị em Hà sắp đặt lại mọi thứ ... Hà nghe như là các anh họ của tụi này đang đi lên lầu kia...

Quả vậy, cô bé vừa dứt lời thì đã thấy cả đám Tùng, Bá, Bình, Huy ủa vào như cơn lốc. Sau khi chào hỏi vợ chồng dì Lý, chúng nó quay sang ríu rít với các cô em họ . Tùng nhìn các tranh ảnh bày la liệt trên

bàn, hỏi:

- Các cô đang làm gì vậy ? Tại sao mấy món này lại bày ra đây ?

Thanh Vân trả lời:

- Để mấy anh giải trí tối nay ....

Bá lắc đầu:

- Thôi đi ! Tối này sẽ chơi bịt mắt bắt dê, chơi trốn bắt và còn nhiều trò chơi khác đang thịnh hành, vui hơn nhiều ..

Cả đám con gái đồng thanh hưởng ứng:

- Đúng vậy! đúng vậy!

Vừa lúc ấy, vài đứa trẻ khác cũng đã đến . Trong số đó có anh em Thiên và Thông, ánh mắt chúng nó hướng về anh em Bình và Huy một cách dữ tợn . Tùng và Bá đã kể cho mọi người nghe về cái bẫy mà bà vú của Bình và Huy là nạn nhân nhưng không nói rõ tên của những kẻ chủ mưu vì bà Trần đã căn dặn chúng như thế . Cả đám trẻ có lòng dạ hiền lương hiện diện hôm ấy đều lên tiếng chỉ trích hành động độc ác của kẻ nào đó trước mặt anh em Thiên – Thông, không để ý đến cử chỉ lúng túng và sự im lặng của chúng nó.

Đến tối, người lớn nhường phòng khách chính và phòng ăn cho bọn trẻ chơi đùa, họ lui vào một phòng khác nhỏ hơn để tránh sự ồn ào của đám con của họ . Giữa lúc chúng nó đang hăng say trong các trò chơi thì cửa phòng mở ra và một người giúp việc loan báo:

- Ông Trưởng Ty Cảnh Sát đến !

Các trò chơi đều ngưng lại tức khắc . Bọn trẻ tự động tụ lại ở cuối phòng ăn . Anh em Thiên và Thông e dè đứng khuất sau lưng mọi người .

Ông Trưởng Ty Cảnh Sát bước vào, tay cầm một lá thư. Ông quét mắt nhìn đám trẻ một cách nghiêm khắc, tiến lại về phía chúng nó,

đưa lá thư ra và hỏi:

- Trong các cháu ở đây, ai là người viết lá thư này ?

Bình nhận ra ngay lá thư, nó la lên:

- Đây là bức thư đã khiến bà vú của cháu khóc cả buổi sáng này .

Cả đám trẻ ùa lại gần ông Trưởng Ty Cảnh Sát, nhao nhao lên:

- Ông cho chúng cháu đọc lá thư ấy đi !

Chỉ có Thiên và Thông đứng yên sát bức tường, vẻ kinh hoàng. Ông Trưởng Ty hỏi lại:

- Các cháu có biết ai đã viết bức thư này không ?

Bọn trẻ đồng thanh nói:

- Cháu không biết! Cháu không biết!

Tùng và Bá không nói lời nào . Ông Trưởng Ty nói:

- Hai cậu bé này chắc là đã biết điều gì phải không ? Lại đây !

Anh em Tùng hiên ngang bước ra, không sợ hãi vì chúng nó biết mình vô tội . Ông Trưởng Ty nói tiếp:

- Hai cháu có biết hai cậu đang đứng dính sát vào tường đằng kia không ? Hình như họ muốn chui vào bức tường ấy để không ai thấy họ thì phải !

Tùng quay lại nhìn, mỉm cười trả lời :

- Thưa ông, đó là Thiên và Thông, hai người anh họ của anh em cháu . Bố của họ là anh của mẹ cháu: cậu Bích .

- Có phải họ là tác giả của lá thư này không ? Bác thấy họ có vẻ như một tội phạm đang sợ bị bỏ tù!

Thấy Tùng và Bá vẫn giữ im lặng, ông Trưởng Ty nói tiếp:

- Các cháu không muốn tố cáo họ, các cháu thật độ lượng nhưng các cháu nên biết sự độ lượng ấy không thể cứu được họ nếu họ quả tình gây nên tội .

Rồi ông hướng về Thiên và Thông, cất cao giọng nghiêm khắc:

- Hai cậu kia, lại gần đây!

Hai cậu bé từ từ tiến lại, hai hàm răng đánh vào nhau kêu lập cập, đôi chân như khuyu xuống . Toàn thân chúng run lên .

- Người nào trong hai cậu đã viết bức thư này ?

- Chính là Thông viết ! – Thiên chỉ vào Thông bập bẹ nói .

- Không phải, chính Thiên viết! – Thông la lên .

- Như vậy có nghĩa là chính cả hai là thủ phạm . Các cậu nghĩ rằng đây là trò đùa à ? Các cậu có biết rằng giả mạo chữ ký, loan tin thất thiệt là một tội hình sự hay không? Chiếu theo luật, tôi sẽ tổng giam các cậu vào tù trong khi chờ đợi ra toà để kết án.

Cả hai đưa sụp xuống quì trước mặt ông Trưởng Ty:

- Cháu xin ông, ông làm ơn tha cho cháu . Chính Thông đã xúi dục cháu làm việc này .

- Không phải, chính Thiên đã lôi kéo cháu vào ..

Ông Trưởng Ty nạt lớn:

- Cả hai cậu đều độc ác và hèn hạ như nhau . Cùng nhau hại người khác, bây giờ thì đổ lỗi, tố cáo lẫn nhau . Khi ra toà, người ta sẽ biết rõ ai là người nặng tội hơn hết. Về phần tôi, ngay bây giờ tôi sẽ ra lệnh cho thuộc hạ của tôi nhốt hai cậu vào khám .. Chờ tôi ở đây và đừng hòng tìm cách trốn thoát . Tôi có đủ cách để bắt hai cậu lại .

Ông Trưởng Ty bước ra ngoài, bỏ mặc anh Thiên và Thông trong nỗi tuyệt vọng khủng khiếp . Chúng nó gào lớn, khóc than vật vã khiến bố mẹ chúng nó từ phòng kế bên nghe thấy vội vã chạy vào . Hai ông bà đỡ hai đứa con hư đốn lên và hỏi những đứa khác chuyện gì đã xảy ra.

Thay vì biểu lộ sự lo lắng và buồn rầu vì những lời hăm dọa của ông

Trưởng Ty Cảnh Sát, cha của Thiên-Thông mỉm cười nhìn mọi người trong phòng rồi từ tốn nói với hai đứa con:

- Làm chuyện xấu thì phải bị trừng phạt là lẽ tự nhiên rồi. Ông già Phong cũng đã khám phá ra chuyện năm trước khiến cho ông ấy và bà dì của các con hiểu lầm nhau là do các con bày trò hiểm ác phá họ. Ông ấy đã làm đơn thưa các con với ông Trưởng Ty Cảnh Sát rồi . Các con chờ lãnh thêm một tội nữa đi.

Thiên chấp tay lại van xin, nước mắt đầm đìa trên mặt:

- Con xin ba, ba cứu con . Con thề không tái phạm nữa !

Thông cũng nức nở:

- Con cũng vậy, con xin hứa sẽ hối cải để trở thành một đứa bé ngoan .

- Có thật không ? Các con chân thành ăn năn đấy à?

- Tụi con rất thành thật, thiệt sự như vậy ba ơi . Ba cứu anh em con ba ơi!

- Để xem, ba sẽ ráng hết sức để dàn xếp chuyện này . Bây giờ chúng ta trở về nhà . Sau đó ba sẽ đến gặp ông Trưởng Ty và hy vọng ông ấy chịu bỏ qua .

Thiên và Thông vẫn chưa hết run nhưng có vẻ an tâm hơn, theo cha mẹ đi về nhà của họ. Khi họ khuất dạng, bà Trần nói với các đứa bé còn ở lại :

- Thế nào, các con , các cháu! “Con cá tháng Tư” của mẹ có thú vị không? Thiên và Thông đã bị trừng phạt xứng đáng rồi chứ ?

Tùng ồ lên một tiếng kinh ngạc như đã hiểu, hỏi mẹ:

- Mẹ ơi, như vậy có nghĩa là .. ông ..Trưởng Ty ...

-.. không phải là Trưởng Ty Cảnh Sát gì cả .. chỉ là một người bạn của dì Lý. Ông ấy muốn giúp chúng ta dạy cho anh em Thông –

Thiên một bài học để trừng phạt những hành động quái ác của chúng nó.

Bé Huy ngỡ ngác:

- Thưa Mẹ, vậy khi mấy ông cảnh sát mà ông ấy đi tìm để bắt Thông – Thiên đến đây thì Mẹ sẽ trả lời thế nào ?

- Họ không đến đâu vì ông bạn của bà Đặng đâu có đi gọi họ đến .

Nãy giờ Thanh Vân có vẻ trầm ngâm, chợt lên tiếng hỏi:

- Cậu mợ Bích có biết đầu đuôi câu chuyện không thưa dì ?

- Dĩ nhiên là biết rồi Vân ạ! Dì đâu dám thực hiện vở kịch này mà không có sự đồng ý của mọi người trong gia đình nhất là ba mẹ của Thông – Thiên.

Cả đám trẻ nhao nhao hỏi:

- Các cậu và dì có định cho Thông Thiên biết chuyện ngày hôm nay chỉ là “con cá tháng Tư” hay không hả dì Trần ?

- Đến ngày mai, chúng ta mới cho hai đứa nó biết .

Dì Lý nói:

- Bây giờ các con tiếp tục các trò chơi trong khi chờ đợi bữa ăn tối nhé!

Nhưng trong lòng các đứa bé còn đang sôi nổi về chuyện “ông Trưởng Ty Cảnh Sát” và vẻ tuyệt vọng của anh em Thông – Thiên, cho nên chúng thích bàn tán về chuyện ấy hơn là chạy giỡn nô đùa ồn ào . Chúng nó thay phiên nhau kể tội của Thông và Thiên đã làm trước đây rồi đứa nào cũng hy vọng hai đứa bé xấu này thật sự hối cải để trở thành NHỮNG ĐỨA BÉ NGOAN .

lethy

03-2009

Nguồn: tambut.wordpress.com
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 20 tháng 7 năm 2009